

החבורה

יו"ל ע"י חבורת האברכים
ספינקא - אשדוד

בין בני החבורה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א ודברי החברים

"זַאב! זַאב!"

רועה צאן רעה את צאנו בשיפולי גבעה מניבה עשבי-אכילה ירוקים ורעננים. לפתע נדרכו ידיו. מרחוק הוא מבחין בזאב הרובץ לפתחו של העדר, משחר לטרף קל.

נחפז הוא לארוב לו, לזאב, מאחוריו.

הוא סופר בליבו, שלוש, שתיים, אחת ו- מזנק ללפות בזנבו.

הזאב המופתע נטש את תכניותיו לארוחה דשנה והחל לברוח. בעוד הרועה האומלל נגרר בעקבותיו, ידו האחת תפוסה בזנב הזאב, וידו האחרת מתאמצת להגן על גופו הנחבט בקוצים ובדרדרים.

תושבי העיר הסמוכה יצאו לראות על מה ולמה המהומה. הרועה שהבחין בכך, הקים קול זעקה בבקשת תחינה שיחלצו לעזרתו.

אימצו הם את עיניהם, להבין את מקור ההתרחשות. לבסוף צועק אחד מקרבם לרועה הסכל "עזוב את הזנב, ותינצל!"

הבה נשחרר את רצוננו לשליטה. נרפה את אגרופינו הקמוצים. אם לא אנו נשלוט במצב, יהיה מישהו גדול יותר שידאג לזאת עבורנו. ויכולותיו גדולות משלנו..

(ר' יענקל' קרליץ ז"ל)

הופעה מושלמת.

משל למה החיים נדמים, למנצח התזמורת הנודע, שבא לאצטדיון שבלב העיר, לקונצרט רב-כלים. כל בני העיר התאספו ובאו להם לספסלי הישיבה הבטוניים הקרים, מצפים בקוצר רוח להבחין במלחין הנערץ.

תרועת חצוצרה מסמנת את תחילת האירוע וכניסת המוזיקאים. הקהל נעמד על רגליו מקבל בתשואות-חן את המנצח, בעודו מניד תנודת-לא-צריך' מנופפת-ענווה.

הציבור נעמד על בהונות אצבעותיו לחזות בזיו פניו, אך המאסטרו נעמד על פודיומו, וגבו אליהם.

הנגינה התנגנה, הפזמון התפזם, והמנצח עודו עומד וגבו להמון. קולות מרמור ורוגז נשמעו היטב מתחת-ומעל פני השטח.

בסיום הזמר מעורר ההשראה ניגשו הם למוזיקאי היורד מהבמה, עייף אך מרוצה, ושטחו את שאלתם הבערת. מדוע

עמד כך ולא סיבב ראשו אליהם? התרעמו.

המלחין הדגול הצטחק והשיב: "אילו הייתי מסובב את ראשי,

אפילו לרגע, הרי שכל המנגינה הייתה חורגת מנתיבה!"

כך, ממשיל זאת רבינו שליט"א, אנו משולים למנצח, על תזמורת המידות הצצות בליבת החיים ודורשים את מלוא תשומת ליבנו לכוונם ולניווטם למקומם הראוי להם, כ'סיבות' מאת השם, ולא כמציאות.

אך מאחור יושב לו קהל המחשבות והדמיונות, המנסה כל הזמן לגרות ולשכנע את האדם להסב את ליבו אליו. אך אם יעשה כן, יאבד את זרימת הנגינה ברגע אחד..

בִּינְזָמְנִים..

בין-הזמנים הוא מעבר שבו מתרחשים שיבושי-התוכניות המרכזי בחיים, מלבד בשבתות ובמועדי ישראל..

לכל אחד יש לוח זמנים עמוס לעייפה, שקבע אותו עוד מששת-ימי-ההכנה לבין-הזמנים. אך תמיד יש בשיבושים, אפילו בקלים שבקלים, כדי להתלבנו.

ובעת שכזו שומה עלינו לשנן תדיר, כי לכל תכנית צריך להכין תוכנית בי"ת, והיא - להחליט שאני לא מחליט! כלשון רבינו.

כי אם לא נזכור זאת, אנו עלולים לטבוע בסבך הרגשות ולאבד את השכל הישר. ומי יודע אם לעת כזאת הגענו למלכות..

בְּחֵן-פְּתַע!

בחינו נדרשים אנו לעבור מבחנים לעיתים קרובות. כמובן, שלפני המבחן נותנים לנבחנים זמן על מנת ללמוד את החומר עליו הבחינה, וכך לגשת לבוחן בצורה שתבטיח אחוזי-הצלחה גבוהים.

לא כן כלפי עבודת השם יתברך. ריבונו של עולם נותן עבורנו את המבחנים כאן ועכשיו, ללא שהות להתכונן, וזאת כדי שנלמד על יסוד טבענו. שחרף שלאחר המבחן נלמד היטב, ונשיג תוצאות מצוינות, נבחין שההצלחה אינה מיוחסת לנו, אלא לבורא העולם!

אנשים טובים!?

ששם ליבו אליו לדרוש את מילוי תפקידו אף בעת ירידה ומעידה. ברשות עצמו הוא. והנה, אם אין הוא מסוגל להתנגד מעל מידותיו הרעות, הוא לא-יוצלה, כישלון מהלך. וזה פירוש "חטאה כפליים". אחת על המרת פי הבורא יתברך, בעוברו על ציווי התורה. והשני -שנשבר מירידתו. וזה משום שאינו מכיר בהנהגתו יתברך!

על החטא עוד יש תשובה, זה לא אל-חזור! העיקר המאבק וההכרה שאפילו חרב הירידה על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מהעלייה.

כפי שמפנה רבינו את תשומת ליבנו שאף שעם ישראל קוטרג על ידי מלאכי-מעלה "הללו והללו עובדי עבודה זרה", **דווקא אז נבקע בפניהם הים.**

מי אֵיטם?

אך בעת שחטאו בעגל ירד משה רבינו ועשרת הדיברות בידי, מוכן לקראת הימים המתגרים הבאים, בו יעסוק העם בהיטהרות ותשובה שלימה, תשובה שיש בה מן הידיעה כי השלימות האמתית מצויה רק בידי בורא-כל.

אך בעת שראה "ואת המחולות", הבין שרחוקה הדרך לתשובה. האחד האשים את חברו בנעשה. השני נכנס להפקרות. והשלישי הסתובב מיואש שהתגלה לו פרצופו האמתי. **אף אחד לא רצה לתת את ההכנעה לרצון השם, שרצה שיכירו בשפלותם.**

ועל זה שבר את הלוחות!

מעטי אבותינו:

על כן נכיר בחטאנו השני, ונשכיל למונעו על ידי עבודה עצמית והכנעה לרבי ולחברים, כאבותינו רועי-האומה, שהביטו על מעבריהם בתפיסת-אמונה כזאת.

כך יוסף הצדיק, בתגובה לבקשת הסליחה שבפי האחים, ענה: "אלוקים חשבה לטובה!" - ידע והאמין הוא כי כל גלותו היא רק מאת השם.

כך דוד המלך בעת בריחתו החפוזה מירושלים, עת מרד בו אבשלום בנו, עצר את שלישי מלהכות בשמעיה בן גירא, שקיללו ועיפרו בעפר, וסיבתו עמו: "השם אמר לו 'קלל!'"

או אז נזכה ל"נחמה בכפליים" - לא רק בית המקדש בתפארתו, אלא גם "מלאה הארץ דעה את השם!"

די פינטע'ל פון ד'חבורה
אותה האנרגיה שאתה משקיע בדאגה, תשקיע בתפילה!
(רבינו שליט"א)

ברכת מזל טוב נשגר קמי אחד מחשובי אברכי חבורתנו, ה"ה:
החתן ר' גדי מלאך שליט"א, לרגל נישואיו בשעתו"מ. יהי רצון שיזכו לבנות בית נאמן בישראל, ויזכו לראות דורות ישרים ומבורכים, אמנ!

האם ראיתם פעם גויים מהוגנים? על-פניהם הם יכולים להיראות אנשים משכילים ונאורים, ידועי-שם. הגוי כאשר הוא קם בבוקרו של יום, אינו שוכח להעניק 'גוד מונ'ינג' לשכנו-לוילה, ומילת 'ד'נקה שיינ' למנקה הרחוב, בטרם יישר את מחלצותיו ההדורות ויפסע פסיעה-פסיעה מעדנות, כל כולו אומר נימוס והתחשבות.

במה שונים הם, הגויים, מאיתנו? אורחותיהם של הגויים נראים נכוחה בלא מתום. כאילו והם מדקדקים על קלה כבחמורה. ומובן מאליו שאינם רוצחים או גונבים. אם כך, על מה באה החלוקה הנודעת מבין האומות - "אתה בחרתנו מכל העמים"?

עוד השחיל הרבי קושיא על המדרש, שז"ל: "חטאו בכפליים דכתיב 'חטא חטאה ירושלים', ולקו בכפליים דכתיב 'כי לקתה מיד ה' כפלים בכל חטאותיה'; ומתנחמים בכפליים דכתיב 'נחמו נחמו עמי יאמר אלוקים:'" (איכה רבה פ"א)

את חלק ההלקאה עוד ניתן להבין, השוט יכה פעמיים. אך מה הפירוש 'חטאה בכפליים', וכי ישנו חטא הבא במבצע חבר-מביא-חבר?

שלא עיטני גוי!

רבינו שליט"א עונה על כך, בדרך עוקפת.

נוטים אנו לחשוב כאילו אין אחד שצריך את פועלנו כאן בעולם, ורק אנו אחראים לגורלנו. רק אנו נחליט להיכן ומתי נלך-ניסע-נחזור-נעשה-נפעל.

ומכיוון שכך מחשבתנו, הפועל הנגזר מכך הוא שאנו עוסקים כל הזמן במה מגיע לי על מעשי הטובים, שעשיתים מרצוני הטוב. כך פותח הרבי צוהר להרהורינו התת-מודעים.

אך מחשבה זו, בשקר יסודה! זהו הלך-מחשבתו של גוי, שאינו מחויב לתורה וחוקיה.

אמנם כלפי חוץ הוא מאיר פנים, משביע-רצון-סביבתו. אך כאשר אין עין שולטת בו יעשה ככל העולה על סף-רצונו.

או כאשר אי-מי יעז להציג את כף רגלו על יבלת כאובה, או אז מאדם נחמד ומסביר-פנים, יהפוך לחיה רעה, הטורפת כל הנקרה בדרכה. ומדוע? משום שחושב שאין איש המשגיח בסתרי-חדריו, והוא עצמו אינו שולט ברגשותיו השוצפים.

אך מאתנו דורש השם - "רחמנא ליבא בעי!"

ריבונו של עולם דורש מעמנו את ליבנו! הוא זקוק לנו, כביכול, בעולם השפל הזה, שנכיר במלכותו וביראתו!

שנכיריהו בכל אשר נפנה ונלך, גם במצבים שלא נוחים לנו ונסתרים מעיני כל-חי!

ואת זה - רק יהודי מסוגל להפנים!

אל תפל - אני אהר!

ושבר האדם מנפילתו בחטא נובע מכך שהיה בטוח כי אין מי

להערות והארות בטל: 0583221530
או במייל: SH0583221530@GMAIL.COM